

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6020/2559

พนักงานอัยการจังหวัดทุ่งสง โจทก์ นายภานุพงศ์ ไชยมนี กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 290, ป.อ. มาตรา 296, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ร่วมเดินทางไปกับพวกไปที่เกิดเหตุโดยทราบมาก่อนแล้วว่าพวกของจำเลยที่ 1 จะไปทำร้ายผู้เสียหาย และหลังเกิดเหตุก็หลบหนีไปด้วยกัน ย่อมแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะร่วมทำร้ายผู้เสียหายกับพวกซึ่งมีการคิดไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาเพียงต้องการทำร้ายผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเท่านั้น แต่เมื่อผลการกระทำของพวกจำเลยที่ 1 ไม่ทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ แต่พลาดไปถูกผู้ตายจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผลแห่งการกระทำนั้น จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตาม ป.อ. มาตรา 296 ประกอบมาตรา 80 และฐานทำร้ายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและไม่มีเจตนาฆ่า แต่เป็นเหตุให้ผู้ถึงแก่ความตายโดยพลาด ตาม ป.อ. มาตรา 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 60 อันเป็นความผิดหลายอย่างซึ่งรวมอยู่ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาดตามที่โจทก์ฟ้อง และเป็นความผิดได้ในตัว ศาลฎีกาสามารถลงโทษในความผิดดังกล่าวตามที่ได้ความได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

คดีนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 6494/2557 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกโจทก์ในคดีนี้ว่า โจทก์ที่ 1 เรียกนายชลอ และนางประจวบ โจทก์ในคดีดังกล่าวว่า โจทก์ที่ 2 และที่ 3 และเรียกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้และจำเลยในคดีดังกล่าวว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยที่ 2 ในคดีนี้ว่า จำเลยที่ 2 แต่คดีสำหรับโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ส่วนแรกโจทก์ที่ 1 ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 60, 80, 83, 91, 288, 289, พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ส่วนที่สอง โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ฟ้องจำเลยที่ 1 ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 60, 80, 83, 288, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพและค่าอุปการะเลี้ยงดูโจทก์ที่ 2 และที่ 3 รวม 600,000 บาท ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 1 ให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำความผิด จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 60, มาตรา 289 (4) ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้ประหารชีวิตจำเลยทั้งสอง ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือน ค่าให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยทั้งสองเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 4 เดือน และฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 4 เดือน เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิต จำเลยทั้งสอง ในความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาดแล้ว จึงไม่อาจนำโทษจำคุกจำเลยทั้งสองในความผิดฐานอื่นมารวมได้อีก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) คงให้จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิตสถานเดียว กับให้จำเลยที่ 1 ชดใช้เงินค่าปลงศพและค่าขาดไร้อุปกรณ์เลี้ยงดูแก่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 รวม 300,000 บาท จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ในเบื้องต้นว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีคนร้ายหลายคนร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงนายพฤษธรหรือหรั่ง ผู้เสียหาย 1 นัด กระสุนปืนไม่ถูกผู้เสียหาย แต่พลาดไปถูกเด็กหญิงศิริพร ผู้ตายซึ่งอยู่ในบริเวณนั้น เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ตามรายงานการชันสูตรพลิกศพ สำหรับจำเลยที่ 2 ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 แล้ว โดยจำเลยที่ 2 ไม่ได้ฎีกา คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 แล้ว คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 อยู่ในกลุ่มคนร้ายที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตาย แต่เมื่อปรากฏจากคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ไม่ทราบมาก่อนว่านายเสกสรรพกพาอาวุธปืนติดตัวมาด้วย และไม่ปรากฏจากคำให้การในชั้นสอบสวนของนายเสกสรรหรือนายจตุพร มีการระบุว่าจำเลยที่ 1 ทราบเรื่องการพกพาอาวุธปืนที่ใช้อย่างผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตายก่อนเกิดเหตุแต่อย่างใด จึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 ว่าไม่ทราบเรื่องการพกพาอาวุธปืนที่ใช้อย่างผู้เสียหายแล้วพลาดมาถูกผู้ตายมาก่อนเกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ย่อมไม่อาจคาดหมายได้ว่าพวกของจำเลยที่ 1 จะใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตาย ถือไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและมีเจตนามีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ร่วมกับพวกของจำเลยที่ 1 ที่ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายแล้วพลาดไปถูกผู้ตาย จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาด และฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 อย่างไรก็ตาม พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 ร่วมเดินทางไปกับพวกไปที่เกิดเหตุโดยทราบมาก่อนแล้วว่าพวกของจำเลยที่ 1 จะไปทำร้ายผู้เสียหาย และหลังเกิดเหตุก็หลบหนีไปด้วยกัน ย่อมแสดงให้เห็น

ว่าจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะร่วมทำร้ายผู้เสียหายกับพวกซึ่งมีการคิดไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จึงฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 มีเจตนาเพียงต้องการทำร้ายผู้เสียหายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนเท่านั้น แต่เมื่อผลการกระทำของพวกจำเลยที่ 1 ไม่ทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ แต่พลาดไปถูกผู้ตายจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผลแห่งการกระทำนั้น จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296 ประกอบมาตรา 80 และฐานทำร้ายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและไม่มีเจตนาฆ่า แต่เป็นเหตุให้ผู้ถึงแก่ความตายโดยพลาด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 60 อันเป็นความผิดหลายอย่างซึ่งรวมอยู่ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยพลาดตามที่โจทก์ที่ 1 ฟ้อง และเป็นความผิดได้ในตัว ศาลฎีกาสามารถลงโทษในความผิดดังกล่าวตามที่ได้ความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณามาแล้ว ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟ้องขึ้นบางส่วน อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาให้จำเลยที่ 1 ชดใช้เงินค่าปลงศพและค่าขาดอุปการะเลี้ยงดูแก่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 รวม 300,000 บาท นั้น เห็นว่า โจทก์ที่ 2 และที่ 3 เป็นโจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 เป็นจำเลยในสำนวนที่สอง แม้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้รวมพิจารณาพิพากษาเข้าด้วยกันกับสำนวนแรกก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องทั้งสองสำนวน โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ไม่ได้อุทธรณ์ คดีสำนวนที่สองสำหรับจำเลยที่ 1 ย่อมยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว ทั้งการที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ก็เป็นการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในสำนวนแรกที่มีการอุทธรณ์ขึ้นมาเท่านั้น หาได้เกี่ยวข้องกับสำนวนที่สองที่ยุติไปแล้วไม่ จึงไม่อาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยกำหนดค่าสินไหมทดแทนที่เป็นค่าปลงศพและค่าขาดอุปการะเลี้ยงดูให้จำเลยที่ 1 ชดใช้แก่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 ตามที่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 มีคำขอในสำนวนที่สองที่ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้วได้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ในส่วนนี้จึงไม่ถูกต้อง แม้จำเลยที่ 1 ไม่ได้ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 ประกอบมาตรา 225 ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขในส่วนนี้ให้ถูกต้องได้ พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 296 ประกอบมาตรา 80, 290 วรรคสอง ประกอบมาตรา 60, 83 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนจนเป็นเหตุให้ผู้ถึงแก่ความตายโดยพลาด ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 ปี คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 ปี ข้อหาอื่นสำหรับจำเลยที่ 1 ให้ยก และให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ที่ให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าปลงศพและค่าขาดอุปการะเลี้ยงดูให้แก่โจทก์ที่ 2 และที่ 3 รวม 300,000 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

จินดา ปิ่นทะโชติ · ขาดิชา ยมชิตวัฒนฤกษ์ · วันชัย ศศิโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6020/2559>